

GARY NOESNER

Trăgând de timp

Viața mea ca negociator FBI

Traducere din limba engleză
de Mihai-Dan Pavelescu

**METEOR
PRESS**

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: *Stalling For Time. My Life as an FBI Hostage Negotiator*
Copyright © 2010 by Gary Noesner

© 2012 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii METEOR PRESS

Contact: C.P. 41-128
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOESNER, GARY

Trăgând de timp : viața mea ca negociator FBI / Gary Noesner ;
trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București : Meteor Press, 2012
ISBN 978-973-728-572-0

316.472.4

CUPRINS

<i>Prefață</i>	9
Capitolul 1 • E timpul să mori	11
Capitolul 2 • Începuturile mele	31
Capitolul 3 • Primul meu asediu major	45
Capitolul 4 • Probleme peste hotare	60
Capitolul 5 • Intervenția în situații de criză: ascultă și învață	67
Capitolul 6 • De la succes la aroganță	82
Capitolul 7 • Negocieri cu Mesia păcătosul	97
Capitolul 8 • Revenirea la normal	133
Capitolul 9 • Cel mai lung asediu	148
Capitolul 10 • Pregătiți rachetele	175
Capitolul 11 • Probleme non-stop	192
Capitolul 12 • Să fim capabili când alții nu sunt	205
<i>Epilog</i>	213
<i>Mulțumiri</i>	219
<i>Despre autor</i>	223

CAPITOLUL 1

E TIMPUL SĂ MORI

Timpul împlânzește, timpul clarifică; nicio stare de spirit nu poate rămâne complet nealterată în decursul orelor.

– MARK TWAIN

Asta a fost: dur și direct.

— O să mă-mpușcați când o să ies? a întrebat Charlie.

— Nu, i-am răspuns. Așa ceva nu se va-ntâmpla. Ai spus că nu-i vei face nimănui niciun rău. Ai spus că-l vei lăsa pe pilot undeva în munți. În cazul acesta, nimeni nu ar trebui să fie rănit.

Logica acestei formulări a părut să funcționeze pentru Charlie, poate din cauza faptului că era unica lui șansă de a continua să trăiască cu Cheryl și cu fiul lor, micuțul Charlie.

Eu însă știam ceva ce el nu avea habar: undeva pe câmpul înconjurător, lunetiștii FBI erau pregătiți și așteptau să-i ia viața.

O parte însemnată din munca unui negociator o reprezintă stabilirea încrederii, care implică însă și o contradicție fundamentală. Pentru a convinge pe cineva că totul va fi în regulă, în ciuda aparențelor contrare, trebuie să emani onestitate. Trebuie să-l determini să creadă că toate cuvintele tale sunt sincere și deschise. Trebuie să te adresezi nevoii lui esențiale de încredere și securitate, stabilind o legătură. Și, în ocazii rare, trebuie să minți.

— Până acum ai mai fost vreodată într-un elicopter? l-am întrebat.

— Nu.

— O să-ți placă. Panorama munților va fi spectaculoasă.

Știam, bineînțeles, că nu va face niciodată călătoria aceea și nici nu se va bucura de o asemenea priveliște. Contradicția de care aminteam mai devreme: el auzea ceea ce dorea să audă.

— Charlie, am spus, trebuie să te rog ceva important.

— Ce anume?

— Pilotul elicopterului se numește Tom Kelly și-mi este prieten vechi. Îl cunosc și am lucrat mulți ani cu el, așa că vreau să-mi promiți ferm că n-o să-i faci rău în niciun fel. Dacă Tom va păți ceva, n-o să mi-o iert niciodată.

— N-o să-i fac nimic, a zis Charlie.

* * *

Cu zece zile în urmă, Charlie Leaf o răpise pe fosta lui concubină Cheryl Hart, de care se separase, și pe fiul lor, din casa acestora din Connecticut. După o relație de șapte ani, Charlie și Cheryl se despărțiseră cu doi ani în urmă. Când îl părăsise, Cheryl a recunoscut că-l văzuse distrus. Femeia se mutase cu părinții ei și încercase să-și continue viața, dar Charlie, ca mulți bărbați în situații similare, nu era de acord s-o lase să plece. După cum vedea el lucrurile, Cheryl și micuțul Charlie erau proprietatea lui și-i dorea înapoi. În următorii doi ani, el a amenințat-o pe Cheryl și a molestat-o. O dată chiar, l-a răpit pe micuțul Charlie și i-a dat drumul șase luni mai târziu, numai după intervenția poliției. Cu un an în urmă, Cheryl solicitase și obținuse un ordin de restricție împotriva bărbatului. A doua zi, chiar înainte de a se prezenta în fața instanței, Charlie venise cu intenția s-o omoare.

Vineri 1 aprilie 1988, Charlie și-a încasat salariul și a cumpărat o pușcă, retezându-i apoi patul pentru a o putea camufla mai ușor. După aceea, s-a dus la casa părinților lui Cheryl, care erau plecați pe durata weekendului, și a forțat ușa garajului. Cu pușca în mână, a spart ușa dormitorului femeii. A bătut-o și a violat-o, după care i-a spus să strângă câteva lucruri pentru micuțul Charlie. I-a spus că putea alege: ori îl urma, ori murea.

Din fericire, Cheryl avea instincte de supraviețuitoare. A rămas calmă și i-a spus că va veni cu el; l-a convins pe Charlie că nu trebuia s-o ucidă.

— Putem pleca, i-a zis. Putem începe o viață nouă împreună cu micuțul Charlie.

Deși, până atunci, Cheryl îi dăduse clar de înțeles că nu mai dorea să aibă nimic de-a face cu el, Charlie dorea atât de mult s-o creadă, încât raza aceea de speranță i-a încetoșat mintea. A lăsat-o câteva minute să-l scoale pe băiețel și să-i strângă niște haine. După aceea au plecat cu automobilul lui Charlie.

Cheryl nu avea absolut niciun plan, doar să încerce să rămână în viață. Planul lui Charlie, în ideea că ar fi avut vreunul, era acela de a nu fi prins. Amândoi știau că părinții femeii vor anunța poliția când îi vor descoperi dispariția. Ambii trăgeau pur și simplu de timp.

Toată noaptea, Charlie a mers spre sud, pe țărmul Atlanticului, iar în apropiere de Washington, D. C., a cotit spre vest, în munții statului Virginia. Lui Charlie îi plăceau munții. Pe când micuțul Charlie era încă prunc, el începuse să construiască o cabană din bușteni, care a rămas neterminată după ce a fost părăsit de Cheryl. Femeia se săturase de el, de ideea de a locui departe de civilizație și de relația lor, așa încât plecase.

Sâmbătă 2 aprilie, la aproximativ o oră și jumătate vest de Washington, D. C., mașina lui Charlie a rămas în pană de benzină. Au abandonat-o în apropiere de Sperryville, statul Virginia, o localitate pitorească de pe versanții estici ai munților Blue Ridge.

Autoritățile din Virginia au găsit automobilul duminică. Sora lui Cheryl anunțase deja dispariția femeii, când aceasta nu apăruse la o cină planificată împreună, așa încât, verificând plăcuțele de înmatriculare, poliția a făcut imediat legătura între automobil și răpirea din Connecticut, după care a declanșat o operațiune de cercetare a întregii zone.

Charlie și-a dus familia în pădure, chiar în apropiere de Sperryville, o așezare rurală somnoroasă, în care turiștii veneau toamna să cumpere mere și să se bucure de culorile anotimpului. De data aceasta, el construise o colibă simplă. Cei trei au intrat într-un magazin sătesc din apropiere, unde au cumpărat alimente, apă și provizii. Între timp, poliția locală, poliția statului Virginia și FBI-ul scotoceau zona, în căutarea lor. Elicoptere zburau peste creste și văi, iar echipele de teren răscoleau pădurile cu câini special dresați.

Căutarea a durat aproape o săptămână, iar autoritățile erau pe punctul de a renunța. Dar, în ziua de vineri 8 aprilie, după căderea întunericului, Charlie a pătruns prin efracție în același magazin sătesc pe care-l vizitase anterior și a furat alte alimente. Poliția a avut astfel confirmarea că individul căutat se afla tot în zonă, iar a doua zi și-a reluat căutările. Investigând spargerea, autoritățile i-au arătat fotografiile cu Charlie, Cheryl și micuțul Charlie proprietarului magazinului, care i-a identificat.

Eforturile FBI-ului de a-l urmări pe Charlie aveau să fie conduse de echipa SWAT din Richmond, statul Virginia, cu asistență din partea echipei SWAT a Biroului Teritorial Washington (BTW) al FBI. Ambele grupuri sunt specializate în operațiuni tactice, adică cele care-i atacă pe infractori dacă – și când – negocierile nu izbutesc să pună capăt crizei. Cu alte cuvinte, sarcina lor nu implică stabilirea încrederii sau a empatiei, și nici contradicțiile ce rezultă de aici.

Ele au scotocit zona casă cu casă și, spre sfârșitul după-amiezii de 9 aprilie, agentul special Barry Subelsky și echipa din SWAT BTW se

apropiau de o fermă cu un etaj, reședința de weekend a unui cuplu din Washington, aflată la un kilometru distanță de șoseaua principală. Lumina soarelui pălea iute, așa încât doreau să termine cât mai repede cu putință.

Subelsky a discutat cu Wayne Waddell, conducătorul echipei SWAT a Biroului FBI din Richmond, și cei doi agenți experimentați, ambii veterani ai războiului din Vietnam, au decis ca echipa lui Barry să cerceteze parterul fermei, după care echipa lui Wayne să urce la etaj. Dar, înainte de a intra, au văzut ceva ce le-a atras atenția. Discul contorului electric de pe exteriorul clădirii se rotea mai rapid decât ar fi fost normal pentru o casă neocupată.

Au solicitat ajutorul unui elicopter FBI, care a aterizat pe câmp, la câteva sute de metri depărtare, tocmai când un șerif local sosea cu cheile casei.

Echipa lui Barry a căutat urme de intrare forțată, dar n-a găsit nimic. S-au urcat pe veranda șubredă din exteriorul bucătăriei și au intrat pe ușa din spate, după care s-au dispersat în tot parterul. Wayne și oamenii lui i-au urmat în șir indian pe verandă, prin bucătărie și living, au cotit în apropierea intrării din față, apoi au urcat, încet și precaut, scara principală care scârțâia.

Când a ajuns la etaj, Wayne l-a găsit pe Charlie pe podeaua dormitorului, ținându-i pe Cheryl și pe micuțul Charlie în fața lui, cu un pistol ațintit spre capul femeii.

— Înapoi! a răcnit el. Înapoi, sau o omor!

Wayne Waddell petrecuse multe ore antrenându-se pentru astfel de situații și știa cum să procedeze.

— Ne retragem imediat, a spus el. Nimeni nu va fi rănit.

Împreună cu agenții, a coborât la parter și a rămas la piciorul scării.

Reprezentanții legii reacționează de multe ori exagerat la acest gen de amenințări ca aceea făcută de Charlie, deși, în majoritatea cazurilor, o astfel de amenințare este mai mult defensivă, având scopul de a ține poliția la distanță. Unii polițiști aud doar amenințarea – „O s-o omor pe femeia asta” – fără să mai audă și condițiile în care va fi pusă în practică: „...dacă-ncercați să intrați aici”. Acesta este unul dintre motivele pentru care abilitățile esențiale ale negociatorilor sunt autocontrolul și capacitatea de a-i ajuta pe cei din jurul lor să-și păstreze calmul.

În timp ce se pregătea pentru lunga așteptare, Wayne trebuia să ia în considerație o mulțime de aspecte. Printr-o întâmplare, ajunsese negociatorul principal, și misiunea lui imediată era de a detensiona confruntarea, iar apoi de a-l convinge pe Charlie că el se afla acolo pentru a-l ajuta. În același

timp, trebuia să conducă echipa SWAT, să coordoneze acțiunile a aproximativ 20 de agenți FBI aflați la locul incidentului și să comunice toate acestea superiorilor săi.

Între timp, în Sperryville, alți agenți și polițiști locali amplasau un post de comandă în remiza de pompieri, de unde urmau să fie coordonate toate acțiunile. Poliția statală a adus un vehicul blindat, o dubă Brink's veche ce fusese transformată în avanpost de comandă, pe care l-au poziționat la o sută de metri de fermă, pe drumeagul care ducea acolo. Echipe de luncțiști/observatori au ocupat poziții în pădurea din jur, iar pentru cei din casă a început o lungă așteptare.

După lăsarea amurgului, Wayne și echipa sa au decis să aprindă luminile. Gest ce nu a fost pe placul lui Charlie, care a tras câteva gloanțe în becul de pe palierul scării, spărgându-l și risipind cioburi în toate direcțiile.

— Liniștește-te! Liniștește-te! a strigat Wayne.

În același timp, și-a calmat oamenii, evitând o posibilă baie de sânge care s-ar fi putut declanșa chiar atunci. Urma să fie o noapte tensionată.

Wayne a înțeles că pentru a discuta cu Charlie avea nevoie de un negociator calificat. L-a chemat pe Gray Hill, un alt agent al Biroului FBI din Richmond, care a sosit repede, încă în haine civile, și care și-a asumat sarcina de a discuta cu Charlie. În următoarele două ore, conversațiile lor au fost sporadice, iar în puținele schimburi de cuvinte Charlie a rămas neclintit: nu avea să cedeze fără a le face rău lui Cheryl și băiețelului. Hill era un agent veteran și urmase un curs FBI de două săptămâni de instruire pentru negocieri în crizele cu ostatici, dar aceasta era prima lui situație reală de acest gen. Pentru moment, el trebuia să-l înlocuiască pe Wayne și să gestioneze situația până la implementarea unei strategii. După aproape două ore, Charlie și-a anunțat prima doleanță:

— Vrem hainele din uscător. Vrem să le scoateți și să le aduceți aici, sus.

Cheryl fusese cea cu ideea de a intra în fermă, având ca obiectiv primirea hainelor. În munți plouase, iar ea și băiețușul erau murdari și înfrigurați. Îl convinsese pe Charlie că trebuiau să facă o baie caldă și să-și schimbe hainele, care se aflau în uscător, când Wayne și grupa sa pătrunseseră în casă.

Gray era extrem de prudent, un negociator care acționa ca la carte, iar în carte scrie să nu-i dai nimic răpitorului fără să obții ceva la schimb. Răspunsul lui la solicitarea lui Charlie a fost negativ. Nu dorea să-l încurajeze pe răpitor, făcându-i concesii, fără să obțină nimic în schimb. Dar, în același timp, a continuat să sublinieze temele pe care le stabilise Wayne:

nimeni nu fusese rănit; acuzațiile ce-i puteau fi aduse lui Charlie la momentul respectiv nu erau chiar atât de grave; FBI-ul nu dorea să fie cineva rănit.

Toate acestea sunt tactici standard ale negocierilor în crizele cu ostateci: minimizarea consecințelor pe care le va suporta făptașul după terminarea asediului și asigurarea că nu va păți nimic dacă se va preda. Cealaltă parte esențială a mesajului este că rănirea cuiva nu va duce decât la înrăutățirea situației. Chiar și așa, există cazuri în care urmărind litera legii nu rezolvi nimic, și când un negociator experimentat ar fi mai dispus să improvizeze. Acesta avea să se dovedească un asemenea caz.

* * *

Trecuse de ora unu noaptea, când telefonul a sunat pe noptiera de lângă patul meu, în locuința din Fairfax, statul Virginia. Am fost anunțat că mă apelasem cartierul general FBI, pentru a mă înștiința despre situația din Sperryville, și-mi cerea să mă prezint în cel mai scurt timp posibil la postul de comandă de acolo, pentru a ajuta la negocieri și, în cele din urmă, pentru a prelua comunicarea directă cu Charlie. În calitate de coordonator al negocierilor din Biroul Teritorial din Washington, fusesem implicat în cazuri similare și cunoșteam procedurile.

Deși aș fi preferat să mi se fi telefonat la o oră mai convenabilă, am simțit obișnuitul fior de adrenalină care însoțește preluarea unor astfel de cazuri. Am sărit repede din pat, m-am îmbrăcat și i-am spus soției mele, Carol, că-i voi telefona când voi putea. Aceasta era meseria mea, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Tocmai sosisem dintr-o misiune în străinătate și automobilul FBI de serviciu îmi rămăsese la birou, ceea ce însemna că trebuia să iau breakul familiei. Când m-am urcat în mașină și am ieșit de pe aleea garajului, calmul absolut al străzii din liniștitul cartier rezidențial mi-a reamintit din nou cât de diferită era viața mea de cea a vecinilor.

În mod normal, drumul ar fi durat nouăzeci de minute, ieșind din Fairfax și trecând prin Warrenton. Cu un an în urmă, fusesem cu familia în Sperryville la cules de mere, așa încât știam drumul. La ora aceea din noapte, aproape că nu se putea vorbi despre trafic rutier și, fiindcă nu aveam nici girofarul, nici sirena, am depășit prudent limita de viteză și am ajuns la destinație cam într-o oră. La postul de comandă din remiza pompierilor am fost îndrumat spre ferma aflată ceva mai departe. Mi s-a spus să iau legătura acolo cu Virgil Young, agentul special responsabil adjunct (ASRA).

M-am identificat polițistului de pază, am oprit lângă duba blindată ce servea ca avanpost de comandă și m-am apropiat de grupul mic de bărbați care stătea afară, în frig. Era ora 2:30 noaptea. Am dat mâna cu agentul special Young și am făcut cunoștință cu Wayne Waddell, care mi-a întins imediat o vestă antiglonț.

Cei doi m-au pus imediat la curent cu evenimentele. Când ajungi prima dată la locul unui caz, dorești să cunoști toate informațiile disponibile. Agenții pe care-i înlocuiești nu-și doresc decât să ajungă mai repede acasă, așa încât uneori trebuie să insiști puțin ca să afli toate detaliile. Ascultându-i, abia dacă le puteam distinge fețele, dar din glasul obosit al lui Wayne mi-am dat seama că el era cel mai extenuat. Împreună cu echipa sa umblase toată ziua, investigând locuințele, și abia decizia de la sfârșitul după-amiezii, de a intra și în ultima fermă, se dovedise inspirată. Mi-a spus că echipa lui se retrăsese cu două ore în urmă, fiind înlocuită de Gray Hill și grupul din echipa SWAT a Biroului Teritorial din Washington. Eu lucrasem și mă antrenasem cu echipa aceea și-i cunoșteam bine pe membrii ei. Urma să-l schimb imediat pe Gray, deși el avea să rămână ca negociator de rezervă, sau consilier, până la sosirea unui înlocuitor. Înainte să fi plecat de acasă, îi telefonasem altui negociator experimentat, Steve Romano; el și agentul Bill Wang aveau să mi se alătore în scurt timp.

Wayne Waddell m-a condus spre fermă, care se afla la 100 de metri de șosea, la capătul unui drum de acces lung și drept, mărginit de ienuperi înalți și tufe, deși, în bezna nopții, nu puteam distinge aproape nimic. Mă simțeam destul de optimist, fiindcă situația părea stabilă: Charlie îi răpise pe Cheryl și pe micuțul Charlie de mai bine de o săptămână, cu toate acestea n-o omorâse pe femeie. Impasul actual dura deja de ore bune și, nici de data aceasta, Charlie nu clacase. Bănuiam că dacă i-aș fi putut păstra stăpânirea de sine până în zori, l-aș fi putut convinge să se predea.

Când am ajuns la fermă, am ocolit-o prin spate, am suit cele două-trei trepte ale verandei și am intrat prin ușa bucătăriei. Toate luminile erau stinse, așa încât Wayne și-a folosit lanterna ca să ne conducă. L-am urmat îndeaproape, când am pătruns în living.

În raza lanternei am întrezărit fotografii pe pereți, cărți pe rafturi, ca și carpete, draperii și alte accesorii care făceau din fermă un loc plăcut și intim pentru o evadare în weekend. În clipa de față însă nu era defel un loc plăcut. Ba chiar înăuntru era mai frig decât fusese pe peluză și vedeam aburii care-mi ieșeau din gură când vorbeam. Am regretat că nu-mi adusesem o haină mai groasă și mănuși. Măcar aveam vesta din kevlar, care mă mai izola împotriva frigului.